

Cliché verhalen van
een cliché mama

Kimm Jeltema

**Cliché verhalen van
een cliché mama**

2014 Brave New Books

Dank jullie wel lieve Jalèle, Vinnie en Lyla

© Kimm Jeltema

www.kimmjeltema.com

Redactie: Tess Dumitru

Foto auteur: Leonie Wagenaar

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 978 94 021 21063

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Sommige vrouwen zijn geboren moeders. Sommige vrouwen niet. Die laatste categorie groeit op, krijgt verkering en gaat misschien zelfs trouwen, vindt een leuke baan. En dan, dan opeens bedenkt ze dat het haar best leuk lijkt om moeder te worden. Negen maanden lang groeit daar dan een buik, met een kindje erin. En ergens rondom die negende maand, maar soms ook per ongeluk al veel eerder, wordt dat kindje geboren. Opeens is ze moeder. En is het wachten op de roze wolk. Ze wacht, en wacht. Intussen wordt de nieuwbakken moeder geteisterd door slaapgebrek, een huilende baby, zeurende consultatiebureau mevrouwen en nog meer. En net, als ze denkt dat ze geen poepluier meer in de prullenbak gepropt krijgt, een kussen over haar oren wil duwen tegen het geblèr, en haar haar met bosjes uitvalt, dan opeens blijken alle clichés waar. Blijkt haar kleintje na een periode van drie maanden huilen opeens haar duimpje te hebben gevonden. Is dat kleine baby'tje echt super schattig als ze in slaap is gevallen. Worden de nachten weer iets langer. En hangen de wallen nog maar tot haar knieën in plaats van tot op de grond.

In de afgelopen jaren groeide de cliché moeder uit tot een moeder die niet alleen één, maar zelfs twee kinderen onder controle kan houden. Die naast het moederschap ook energie overheeft om te gaan werken. En te schrijven. 365 dagen per jaar wel te verstaan. Haar cliché verhalen blijken herkenbaar te zijn voor vaders en moeders in het hele land, getuige de reacties naar aanleiding van haar dagelijkse columns.

Beginnend op 9 februari schrijft ze columns over het cliché moederschap, haar cliché collega's en haar cliché echtgenoot. Precies 365 dagen later legt ze haar pen weer neer en heeft ze ruim 109500 woorden geschreven.

Dit is een bundeling van de allerclichéste verhalen uit het leven van een cliché moeder. Bij wie het leven over van alles gaat, behalve over rozen.

1. Over grote broers en kleine zussen

Als kleine zus van een grote broer moet je heel wat kunnen doorstaan. Grote broers zijn wild en druk. En dwars en sterk. En groot en zwaar. Daar kun je als kleine zus nooit tegenop, hoe hard je ook je best doet.

Als grote broer van een kleine zus moet je heel wat kunnen doorstaan. Kleine zussen zijn heel fragiel. Kleine zussen huilen om alles. En dan krijg jij altijd de schuld. Daar kun je als grote broer nooit tegen op, hoe hard je ook je best doet.

Als kleine zus van een grote broer ben je het mikpunt van menig experiment. Wat gebeurt er met kleine zussen als grote broers een bak met lego over hun hoofdjes leegstorten? Wat gebeurt er met kleine zussen als grote broers er bovenop gaan liggen? En wat gebeurt er met kleine zussen als grote broers riddertje spelen en een paardje nodig hebben?

Als grote broer van een kleine zus ben je het mikpunt van menig experiment. Wat gebeurt er met grote broers als kleine zussen een paspop nodig hebben om de vele sieraden en tassen van mama aan op te hangen? Wat gebeurt er met grote broers als kleine zussen een opstapje nodig

hebben om de cakejes van het aanrecht te pikken? En wat gebeurt er met grote broers als kleine zussen hun geniepige nageltjes in hun nek parkeren?

Grote broers en kleine zussen zijn gelukkig ook de beste vrienden. Grote broers en kleine zussen vormen samen een sterk front tegen papa's en mama's. Samen staan ze continu veel te dicht bij de tv. Samen snoepen ze de druiven die mama net heeft gekocht helemaal op. Samen gillen ze zo hard dat de burens denken dat er iets goed mis gaat in het huis van de grote broers en de kleine zussen.

Maar als de kleine zussen niet kunnen slapen, zijn het de grote broers die bij het minste of geringst piepje komen kijken wat er aan de hand is. En de kleine zussen een aai over hun bolletjes komen geven. Gewoon, omdat het grote broers van kleine zussen zijn.

2. De avonturen van een assertief ventje

Ik doe mijn uiterste best om mijn kinderen tot nette mensen op te voeden. Binnenshuis mag je best wel zeggen dat het schijtweer is, maar het is niet de bedoeling is dat je dat tegen de juf van de crèche zegt. Mevrouwen zijn mevrouwen, meneren zijn meneren en als iemand je laat oversteken bij het zebrapad dan zwaai je even vriendelijk.

Dat niet iedereen meer is ingesteld op kinderen die met twee woorden spreken, blijkt als we in een klein speelgoedwinkeltje komen. "Ga maar even wat rondkijken Vin," zeg ik, wanneer ik op zoek ben naar een leuk cadeautje. Vinnie kan ik rustig laten rondsnuffelen, die blijft wel binnen in de winkel. Lyla daarentegen moet altijd in de wandelwagen blijven. Anders moeten we de rest van de middag blijven om de zooi weer op te ruimen. Deze dag had ik alleen mijn kleine man bij me en omdat ik snel had gevonden wat ik zocht liet ik hem nog even rondbanjeren.

"Euhm, hallo mevrouw?" probeert Vinnie de aandacht van de winkelmvrouw te trekken. "Hallo, mevrouw? Mag ik wel even die bak met autootjes zien?" Blijkbaar is de mevrouw niet gewend aan een assertief ventje van drie jaar

oud, want ze kijkt naar hem alsof ze zojuist een wereldwonder heeft aanschouwd. "Bedoel je deze?" wijst ze weifelend naar een bak in de vitrine. "Nee, ik bedoel die met die blauwe auto's, eigenlijk." Vinnie weet altijd goed wat hij wil. De verkoopster pakt de bak uit de vitrine en zet hem op de toonbank neer. "Maar mevrouw," zegt Vinnie, "zo kan ik het niet zo goed zien!" Zoveel praatjes wordt haar duidelijk te veel en ze zoekt met haar ogen de winkel rond naar de ouders van dit ventje.

"Kom maar Vin, ik til je wel even op," schiet ik hem te hulp. Omdat Vinnie eerder op de middag zo goed heeft geholpen met boodschappen doen, mag hij een autootje uit zoeken. "En ook eentje voor Lyla?" vraagt hij, zoals een goede broer dat doet. Het vragen om een auto voor Lyla is trouwens puur eigenbelang. Zij speelt er drie seconden mee en daarna is-ie voor hem. Maar natuurlijk mag Lylaatje ook een.

We rekenen af en voor we naar buiten gaan zegt Vinnie: "Mevrouw, bedankt hoor, voor dat ik mocht kijken." Helaas zegt ze niets terug, alweer met iets anders bezig.

3. Is er een tolk in de zaal?

"Mama?" Mijn kleinste leert een beetje praten en vraagt daarom graag om aandacht. "Mama, dlie gtoto aaj knaput, Jijja kwene make!" Twee donkerbruine ogen kijken me vol verwachting aan. Op dit soort momenten weet ik niet zeker of mijn kleine meid wel Nederlands praat. Het klinkt als Zweeds, of misschien wel Russisch. Ik doe echt mijn best, maar ik kan er dus niets van maken.

"Ze zegt dat haar knuffel Aap kapot is en dat ze hem wil maken," klinkt het met een zucht uit de woonkamer. "Dat snap je toch wel!" Op de een of andere manier begrijpt Vinnie alles wat Lyla zegt en heeft hij een soort tolkfunctie gekregen.

"Dank je Vin," zeg ik en wend me weer tot Lyla. "Geef maar aan Mama Lyla, dan gaan we hem meteen even maken." Ze haalt haar aapje op en terwijl ze hem aan me geeft zegt ze: "Mama? Dli aaj Jijja magge dlinkellie, ja?" Weer maakt mijn hoofd overuren, maar ik kom er wederom niet uit. "Vin?" roep ik om hulp. Mijn grote zoon zucht nog eens diep: "Ze zegt dat zij en de aap graag drinken willen."

En opeens snap ik waarom Vinnie zo opstandig was toen hij zo oud was als Lyla nu is. Het arme

schaap probeerde ons natuurlijk van alles te vertellen, maar wij begrepen er geen snars van. En hij had geen grote broer als tolk! "Vin, sorry van vroeger," zeg ik daarom maar alsnog, waarop hij heel verbaasd naar me kijkt. Ik schenk drinken in voor Lyla en hoor aan haar enthousiaste '*ja! Dlinkellie!*' dat ze inderdaad drinken bedoelde.

Dan is het tijd voor ons kleintje om naar bed te gaan. Ze mag dan al een beetje groot zijn, maar van niet slapen tussen de middag wordt onze dame uitermate chagrijnig. "Kom Lylaatje, naar bed, naar bed, zei Duimelot!" kondig ik het middagslaapje aan. "NEE!" schreeuwt ze door de keuken. Kijk, en dat versta ik dan weer wel.

4. Scoren

Vroeger was het heel bijzonder als je een kleurplaat kreeg. Meestal moest je het doen met een kleurboek, maar als de kleuterjuf een kleurplaat had gekopieerd, en die kreeg je mee naar huis, dan was dat echt een trofee. In die tijd telde je ook nog mee als je vader op het werk een berg kleurplaten kon kopiëren die je dan uit kon delen op je verjaardag. Of nog beter, zomaar!

Tegenwoordig gaat het iets anders. Ik schets even de situatie zoals die vanochtend plaatsvond in onze woonkamer:

“Mama, wij vervelen ons een pletter...” Vinnie valt van ellende bijna van de bank. “Mama, two djodjo de boe!” Lylaasje is het er mee eens. Ze zijn zat van de televisie, hebben alle autootjes al uitgesteld, de klei is uitgedroogd en de leukste boerderijdieren zijn kwijt. Helaas pindakaas.

Opeens denk ik terug aan vroeger. “Willen jullie een kleurplaat?” vraag ik. “Hmm, oké,” Vinnie lijkt niet dolenthousiast. “Ja!” roept Lylaasje, gelukkig. Ik start de laptop op en vind via Google de wereld aan kleurplaten. “Ik wil die van Muck!” roept Vinnie ineens blij. “Of die, of die, of